piilā wett. Sest saand järw. Ei kur waim saa kannule. Nii jäudnd tā le kaugele koeu ja himustaw ilm gi enām kuldnināgā muest.

VIII (wig.)

Wanapagan ja Ants.

Wanapagan ja Ants läind metsā ka ke raiuma. Saand kase alla, ütelnd Kuriwaim: Ants, hakame ninā ma sisse puurimā! Hakand. Ants wõtn salaja nuia taskust, puurind sell gā ja wäänd aga ninda peägā, nag puuriks tä tõeste ninägä. Kuriwa puurind aga, et ninä tuline. Läin kaske raiuma. Saand kase maha kaske jautama, kumb ladwa kum tüikā koeu wiib. Ants hädās, aga aga peā õiele ja lugend: 1 — 2 — 3. 4 — 5 — „Mis sa seal luked?" Kurat sima. „Ei ühti, hulk kunta uitawa nüüd siiäpoole." Oh sa walu, kad nüünd Kuriwaim kõik sa kase selg tõmmānd ja koeu poole pistnd.

Ants muidugi tela otsa peale.

Teinekord: Kuriwaim wõtnd ra nuia ja katsnud Antsu selleja jõu katsma. Wirutānd üli kohe nuiā se süüwä maa põhjā. Ants aiman jälle halba, wahtind üles. ja tõm

Tä tuleb, aga weel wäike; tä tuleb aga weel wäike! Mis sealt tuleb, küsis Kuriwaim. Ei ühti, ma ootan muidu sedā pilwe lijemäle, et nuia sinna peale wisata. Oi Ants, ää sedā tie, tellind Kuriwaim, päräst tä jääb aga sinnä paika ja se nii o nu ilā-ilā pärändus. Ants jälle wäerdamees.

Ekkā Kuriwaim tahtnd nüünd Antsu hinge wõtta. Käskind tätta toa peale magama minnā, täl (Kuratil) tulle öösseks kaugelt külälised ja olle woowidest puundus. Ants läind ja pugend üle wäärā sisse. Kuriwaim wõtnd raud nuia ja põrutand tua lae sisse. Ants jäi puutumatta. Teisel öõl saatis Kuriwaim Antsu kammre peale. Ants rahahaami. Kuriwaim süüdānd aeda põlema, ise wõtnud haami selga ja metsā poole. Ants aga rahahaami seest hüüdnā: Peremees, peremees, oota nüünd koa järele! Kuriwaim sedā wallem silmā. Ants pistnd peā haamist wällā ja hüüdnd weel ütte ~~häälel~~ tagewaste: Perem., perem., oota nüünd koa järele! Kuriwaim, haam parts! meha ja tüha metsa poole.

Ants aga sai rikkaks meheks.